

Arrest

nr. 182 804 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LEWYLLIE, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekster vroeg op 12 november 2013 een visum type D aan op de Belgische vertegenwoordiging in Den Haag met het oog op een verblijf als 'au pair' in België.
- 1.2. Op 12 november 2013 werd overgegaan tot de ambtshalve afgifte van het gevraagde visum type D.
- 1.3. Verzoekster bood zich op 15 november 2013 aan te Lier met het oog op haar inschrijving (bijlage 15) en werd in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 6 december 2014.
- 1.4. Verzoekster diende op 14 november 2014 te Lier een aanvraag in tot statuutswijziging van 'au pair' naar student.
- 1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 21 april 2015 een beslissing waarbij de aanvraag tot statuutswijziging werd verworpen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.6. Verzoekster wenste op 31 oktober 2016 in het huwelijk te treden met een Belg.
- 1.7. Het Parket van Gent leverde op 27 december 2016 een negatief advies af betreffende het voorgenomen huwelijk.
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 januari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.9. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 3 februari 2017 om over te gaan tot huwelijksvoltrekking.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 februari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: P.(...) C.(...)

voornaam: C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Filipijnen

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (waarvan de laatste ter kennis gegeven op 03/01/2017).

Betrokkene heeft op 31/10/2016 een aanvraag huwelijk ingediend bij de stad Sint-Niklaas samen met een man van Belgische nationaliteit (V.(...) M.(...), (...)). Op 03/02/2017 weigerde de burgerlijke stand van Sint-Niklaas de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent op 27/12/2016.

Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wensten te huwen die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk kreeg betrokkene op 03/01/2017 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Dit werd haar betekend op 03/01/2017.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. V.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Filipijnen. Zowel betrokkene als Dhr. V.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene deed op 14/11/2014 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente. Dit werd op 21/04/2015 verworpen en aan haar betekend op 29/05/2015.

Betrokkene heeft op 31/10/2016 een aanvraag huwelijk ingediend bij de stad Sint-Niklaas samen met een man van Belgische nationaliteit (V.(...) M.(...), (...)). Op 03/02/2017 weigerde de burgerlijke stand van Sint-Niklaas de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent op 27/12/2016.

Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wensten te huwen die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk kreeg betrokkene op 03/01/2017 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Dit werd haar betekend op 03/01/2017.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. V.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Filipijnen.

Zowel betrokkene als Dhr. V.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDE VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene deed op 14/11/2014 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente. Dit werd op 21/04/2015 verworpen en aan haar betekend.

Betrokkene heeft op 31/10/2016 een aanvraag huwelijk ingediend bij de stad Sint-Niklaas samen met een man van Belgische nationaliteit (V.(...) M.(...), 18/10/1989). Op 03/02/2017 weigerde de burgerlijke stand van Sint-Niklaas de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent op 27/12/2016.

Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wenste te huwen die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk kreeg betrokkene op 03/01/2017 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Dit werd haar betekend op 03/01/2017.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. V.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Filipijnen. Zowel betrokkene als Dhr. V.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Filipijnen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.M.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Sint-Niklaas,
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis Steenokkerzeel,

de betrokkene, P.(...) C.(...), C.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis Steenokkerzeel Vanaf 16.02.2017”

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 februari 2017 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P.(...) C.(...)

voornaam: C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Filipijnen

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (waarvan de laatste ter kennis gegeven op 03/01/2017).

Om de volgende redenen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar.

Betrokkene heeft op 29/11/2016 een aanvraag huwelijk ingediend bij de stad Sint-Niklaas samen met een man van Belgische nationaliteit (V.(...) M.(...), (...)). Op 03/02/2017 weigerde de burgerlijke stand van SÖint-Niklaas de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent op 27/12/2016.

Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene wensten te huwen die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk kreeg betrokkene op 03/01/2017 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Dit werd haar betekend op 03/01/2017.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. V.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Filipijnen. Zowel betrokkene als Dhr. V.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat

alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vriend die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in haar land van herkomst.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 4 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Dit verzoekschrift wordt ingediend binnen de termijn van vijf dagen na betekening van de - beslissingen d.d. 16 februari 2017, meer bepaald op 16 februari 2017, waarbij aan verzoekster, een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven werd. Aan de verzoekster wordt een termijn van 0 dagen toegekend waarbinnen zij het land moet verlaten hebben. Daarbij wordt zij teruggeleid naar de grens en in afwachting van een effectieve repatriëring, vastgehouden in het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Er werd reeds gecommuniceerd dat de eerstvolgende vlucht naar de Filippijnen op 24 februari 2017 vertrekt. De uitvoering van de verwijderingsmaatregel is imminent. Indien de uitvoering van de bestreden beslissing, i.e. het bevel om grondgebied te verlaten, niet geschorst wordt, loopt verzoekster het reële risico om het land uitgezet te worden binnen zeer korte termijn, namelijk op 24 februari 2017.

Artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet bepaalt dat“(…)”

(…)”

Gelet op het voorgaande is voldaan aan de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid en het voorhanden zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, zoals omschreven in artikel 43 Vreemdelingenbesluit, en moet voorliggend verzoekschrift ontvankelijk verklaard worden”

3.2.2.2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekster de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13), de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.2.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat door verzoekster geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verzoekster blijkens haar uiteenzetting koppelt aan zijn terugkeer naar de Filipijnen, zich zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde, waardoor een vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet het enige rechtsmiddel is dat verzoekster kan aanwenden om passend rechtsherstel te bekomen.

3.2.2.4. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), kan onderhavige vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.2.2.5. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 16 februari 2017 van haar vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding, die op 24 februari 2017 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen

worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.6. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt:

c/1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie,

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkómen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu is sprake van een schending van voormeld artikel-8-EVRM ten aanzien van dé verzoekster, alsook haar partner, de heer V.(...) M.(...). Nu haar een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, -vasthouding én inreisverbod betekend werd, bevel dat bovendien aangetast is door onwettigheid om de supra uiteengezette redenen, lopen-zij het risico om van elkaar gescheiden te worden.

De verwerende partij stelt dat er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt, nu betrokkene niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst.

Bovenstaande argumentatie kan niet gevolgd worden en weerlegt allerm minst het bestaan van een schending van artikel 8 EVRM.

Ten wordt niet betwist dat de verzoekster en haar partner een werkelijk gezinsleven hebben, voorafgaandelijk aan de huwelijksaangifte. De verzoekster en haar partner wonen sinds oktober 2016 op hetzelfde adres, officieel gedomicilieerd. Uit het woonstverslag blijkt dat er effectief sprake is van een oprechte relatie. Ook het verhoor van betrokkenen wijst slechts op oprechte gevoelens ten opzichte van elkaar, waarbij de opmerkingen vanwege, de procureur des Konings die het tegendeel beweren, manifest de weigeringsbeslissing niet kunnen dragen.

De bijlage ,13septies CR staat dit gemeenschappelijk leven en de relatie in de weg en de verwerende partij begaat een manifeste fout, gezien zij wist dat de verzoekster samenleeft met haar partner en dat zij huwelijksplannen hebben. Dit is ongetwijfeld een individueel recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM. (Luik nr. 2014/RF/171, 20 januari 2015, T Vreemd 2015, afl. 2,103.)

Een inmenging in het recht op respect voor het familieleven is slechts toegestaan indien déze door de wet voorgeschreven is, noodzakelijk is in een democratische samenleving in onder meer het belang van de nationale veiligheid.. Naast de legaliteitstoets, moet een inmenging derhalve ook een wettig doel nastreven en bovendien proportioneel zijn.

Zelfs indien de bestreden beslissingen het oordeel van Uw Raad de wettigheidstoets zonden doorstaan (quod non)⁷ dan kunnen deze bezwaarlijk de proportionaliteitstoets doorstaan, zoals deze ontwikkeld is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Ten eerste moet de inmenging door de overheid kunnen leiden tot vervulling van het wettelijk doel. In voorliggende dossier kan aangenomen worden dat deze voorwaarde vervuld is. Ten tweede mag er geen minder strenge, maar even efficiënte beslissing mogelijk geweest zijn.

Op dit punt moet aangestipt dat een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn wordt toegekend, en waarbij de verzoekster bovendien wordt vastgehouden met het oog op onmiddellijke verwijdering, een bijzonder zware maatregel is lastens de verzoekster. Zeker nu de bestreden beslissingen ingegeven zijn door de weigering van de huwelijksvoltrekking en de beroepstermijn nog loopt, waarbij zelfs de verwerende partij zélf rekening hóudt met een toelating te huwen na succesvol beroep. Minstens kon een langere termijn toegekend worden aan de verzoekster om het grondgebied te verlaten, zoals bijvoorbeeld de gebruikelijke 30 dagen termijn, minstens een datum die na de

beroepstermijn valt. Om : deze reden zijn de bestreden beslissingen tevens manifest disproportioneel, derde aspect bij de fair balance-toets.

Bovendien blijkt nergens uit de beslissing dat de verwerende partij overgegaan is tot een afweging van de belangen in het kader van de fair balance-toets. Nochtans is de verwerende partij hiertoe verplicht, onder meer in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. In die zin oordeelde Uw Raad reeds bij arrest van 18 december 2014:

"Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging 'die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De vervoerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke . belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de. bestreden beslissing niet. is tegemoetgekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht." (RvV. (2e k.) nr. 135.526, 18 december 2014) De bestreden beslissingen houden derhalve een schending in van artikel 8 EVRM ten, aanzien beide verzoekers."

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privéleven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privéleven. De beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een loutere feitenkwestie.

3.3.2.3. Wat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven betreft, verwijst verzoekster naar het feit dat zij en de persoon waarmee ze wenste te huwen sinds oktober 2016 op hetzelfde adres wonen, op het feit dat uit het woonstverslag zou blijken dat zij een oprechte relatie hebben en op het gegeven dat het verhoor erop wees dat zij oprechte gevoelens koesteren ten opzichte van elkaar. Zij tracht deze elementen aan te tonen door in haar bijlage te verwijzen naar de woonstcontrole en de verhoren (Verzoekschrift, bijlagen 4, 7 en 8).

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat er op grond van het feit dat verzoekster en dhr. V. sedert een viertal maanden op hetzelfde adres zouden wonen, niet kan worden besloten tot het bestaan van een doorleefde gezinsband. Uit het advies van het Parket van Gent van 27 december 2016, dat letterlijk wordt geciteerd in de nota met opmerkingen, blijkt dat verzoekster tot eind december 2016 enkel in het weekend samenwoonde met dhr. V., hetgeen het duurzaam karakter van de voorgehouden gezinsband nog verder verzwakt. Bovendien blijkt uit de beschikbare gegevens dat er snel werd beslist om in het huwelijk te treden, en er bewust niet werd gekozen om samen te wonen om te vermijden dat wettelijke voorwaarden waaraan de samenwoning onderhevig is, zouden verhinderen dat verzoekster zo snel mogelijk aan verblijfsdocumenten en (officiële) tewerkstelling zou geraken. Hoewel de aanwezige raadvrouw ter terechtzitting beweert dat verzoekster en haar kandidaat-echtgenoot smoorverliefd zijn op elkaar, lijken de motieven om tot huwelijksaangifte over te gaan, alles behalve van amoureuze aard te zijn. De Raad

stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op deugdelijke gronden overwoog dat “(d)e weigering van registratie van een huwelijk (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

3.3.2.5. Aangezien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM onvoldoende aannemelijk werd gemaakt, dient dus, in weerwil van verzoeksters standpunt in haar verzoekschrift, geen belangenafweging plaats te vinden zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM en dient evenmin een toetsing te gebeuren zoals voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM. In haar middel citeert verzoekster een arrest van de Raad waarin het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven wel werd aangenomen dat bijgevolg geenszins dienstig is ter adstructie van haar betoog.

3.3.2.6. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven werd niet aangetoond, waardoor geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. In het eerste middel wordt geen middel aangevoerd dat ontleend is aan de schending van een grondrecht uit het EVRM, het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een ander mensenrechtenverdrag met rechtstreekse werking. Bijgevolg dient het eerste middel, in de huidige stand van het geding, niet verder te worden onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, evenmin voldaan is aan de derde cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“(…) Indien de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet geschorst wordt, zal verzoekster geconfronteerd worden met een ernstig en moeilijk té herstellen nadeel, en wel om de volgende reden: zij zou geconfronteerd worden met een schending van artikel 8 EVRM, meer bepaald haar recht op een-familieleven, daar zij van haar vriend en toekomstig echtgenoot zou gescheiden worden. De-verzoekster en haar partner, de heer M.(…) V.(…) hebben een aangifte huwelijk ingediend, dié op –dubieuze gronden geweigerd werd. Verzoekster en haar partner tekenen d.d. 22 februari 2017 beroep aan bij de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent, zetelend in kort geding.

Gelet op de talrijke stukken die verzoekster en haar partner kunnen voorleggen, kan de Voorzitter niet anders dan de beslissing tot weigering van de voltrekking van het huwelijk vernietigen en oordelen dat de relatie tussen betrokkenen wel degelijk oprecht is en het huwelijk gericht is op het bestendigen van een duurzame leefgemeenschap tussen beiden, en NIET louter op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Indien de verzoekster. gedwongen gerepatrieerd wordt binnen korte termijn, wordt haar de kans ontnomen om persoonlijk gehoord te worden door de Voorzitter, in het kader van de vermelde beroepsprocedure. Een dergelijk verhoor is nochtans van uitermate belang, ter aanvulling van de stukken, om meer toelichting te kunnen verschaffen bij de context en situatie waarin betrokkenen zich bevinden en is dus essentieel in het kader van de beroepsprocedure.

Een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou de verzoekster derhalve enerzijds scheiden van haar toekomstige echtgenoot, en anderzijds verhinderen betrokken te worden bij een beroepsprocedure tegen weigering van voltrekking huwelijk, hetgeen een schending uitmaakt van zowel artikel 8 EVRM alsook artikel 12 EVRM, dat het recht om te huwen beschermt.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar nadeel koppelt aan een schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, terwijl deze schending, voor zover ze in het tweede middel werd opgeworpen, als ongegrond werd verworpen. Zij kan zich in het kader van haar nadeel niet beroepen op een gezinsleven dat reeds eerder onvoldoende bewezen werd geacht. Er is dus zeker geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

3.4.2.4. Bijkomend merkt de Raad op dat de bestreden beslissing het recht van verzoekster om in het huwelijk te treden, zoals gewaarborgd door artikel 12 van het EVRM, onverlet laat, zodat dit nadeel geenszins voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Haar verwijdering van het grondgebied belet haar geenszins om een vordering in te stellen bij de Familierechtbank tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake huwelijksvoltrekking. Verzoekster toont niet aan dat de persoonlijke verschijning in deze aangelegenheden, hoewel misschien wenselijk, ressorteert onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning

verplicht is, zodat verzoekster hieruit ook geen moeilijk te herstellen nadeel kan puren. In het geval de Familierechtbank de ambtenaar van de burgerlijke stand zou opleggen het huwelijk te voltrekken, zou zij een visum met het oog op huwelijk kunnen vragen bij de bevoegde vertegenwoordiging van België in het buitenland, waardoor het aangevoerde nadeel niet moeilijk te herstellen is.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voor geen van beide bestreden beslissingen voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor de vordering moet worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN